

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

altíð verið líka lætt, staðfestir Anitha K. Mortensen.

Tað var serliga, tá Anitha K. Mortensen byrjaði í fólaskúlanum, at hon legði til merkis, at hon var annarleiðis í mun til hini børnini.

– Í barnagarðinum hugsaði eg ongantíð um tað, men tá eg so fór í skúla, byrjaðu onnur børn at gera meg varuga við, at eg hevði eina myrka húð og sum heild eina øðrvísi útsjón enn tey, sigur Anitha K. Mortensen og heldur fram:

– Eitt, sum eg altíð havi hildið verið keðiligt, er, at í Føroyum verður ofta sagt við børn, at tey líkjast tí og tí persóninum í familjuni. Ongantíð segði nakar soleiðis við meg, og tað helt eg altíð var so keðiligt, tí eg vildi eins og hini børnini líkjast onkrum, sigur Anitha K. Mortensen.

Hóast hon treivst væl í skúlanum og fekk góð vinfélk, vóru árin í fólaskúlanum stundum hørð.

– Eg minnst, at tað ofta var strævið, tí fóru vit upp at kjakast um eitthvørt ella skeldaðust, sum børn nú einaferð gera, so skuldi mín úðarlitur altíð onkursvegna nevast. Tað irritaði meg og gjørdi meg kedda, tí tað hevði jú einki at gera við tað evnið, sum

vit kjakaðust um, fortelur Anitha K. Mortensen og leggur afturat:

– Tað var jú mitt veika punkt, og nakað, eg ikki fekk gjørt nakað við, og tí gjørdi tað meg eisini ofta kedda, sigur Anitha K. Mortensen, sum eisini upplivdi discrimination, tá hon spældi fót bóltsdystir, sum hon hevur gjørt í nógv ár.

– Onkuntíð havi eg upplivað, at mann kjakast um eitt fríspark, og so bráðliga skal mín húðarlitur nevast. Tað skilji eg ikki heilt. Eg bleiv ógvuliga kedd av tí sum yngri, men eldri eg bleiv, minni legði eg í tað, sigur Anitha K. Mortensen.

– Tá eg hugsu um hasi árin, so haldi eg, at tað var strævið, tí eg bleiv allatíð mint á, at eg var nakað, sum hini børnini ikki vóru. Kanska tí at flokksfelagarnir ikki vistu nógv væl av, at tað búgva altso børn í Føroyum, sum ikki siggja út sum føroyingar. Har haldi eg, at foreldur eiga eina uppgávu at fortelja børnum sínum, um hvussu tað heila nú einaferð hongur saman, og hví summi børn eitt nú eru myrk í húðini, sigur Anitha K. Mortensen.

Tankarnir leita til India

Øll hesi árin Anitha K. Mortensen

hevur búð í Føroyum hevur hon ikki hugsað stórvegis um India – og tó.

– Fyri nøkrum arum síðani settu vit okkum í samband við barnaheimið í India, fyri at spyrja okkum eitt sindur fyri um mína biologiska mammu. Vit fingi tey boðini, at mamma hevði fingið ein nýggjan sjeik, og fekk hann frænir av, at mamma átti eitt barn við einum øðrum manni, kundi hann gera júst sum honum lysti við hana. So tey bóðu okkum um at kontakta fólkin, ið gera Sporlós-sendingarnar, greiðir Anitha K. Mortensen frá.

Fyri tveimum árum síðani vendi Anitha K. Mortensen sær til Sporlós, men tað bleiv ongantíð til tað, at tey skuldu fara til India. Onkuntíð hevur hon hugsað um at royna enn einaferð.

– Men hinvegin veit eg ikki heilt, um eg havi hug til tað longur. Nú havi eg líkasum mitt egna sjálvstøðuga lív, eg veit, hvør eg eri, og havi ikki sama tørv á at hitta biologisku mammu mína, eins og eg hevði, tá eg var tannáringur, sigur Anitha K. Mortensen, sum sigur fleiri orsøkir vera til, at hon enn ikki hevur funnið fram til mammu sína í India.

– Eg eri bangin fyri, hvussu hon sær út, og um eg bara als ikki líkist henni.

Tað geri eg ivaleyst ikki, tí eg havi livað undir heilt øðrvísi og betri umstøðum her í Føroyum, og eg eri bangin fyri, at júst tað kann gera meg vónbrotna. Harafturat veit eg heldur ikki, hvussu eg reageri, um so er, at hon livir undir vánaligum korum og verður illa viðfarin. Skal eg so bara fara aftur til Føroya og lata sum einki, sigur Anitha K. Mortensen.

Hóast lívið sum ættleidd ikki altíð hevur verið líka lætt, slær Anitha K. Mortensen fast, at hon er glað og takksom fyri, at hon kom til Føroya.

– Nú eri eg eisini vaksin og upplivi ikki á sama hátt sum fyrr, at eg eri annarleiðis í mun til hini. Kanska eru fólk eisini við at gerast meira von við at siggja fólk við øðrvísi húðarliti, og eru meira tilvitað um at fortelja børnunum, um hví so er, sigur Anitha K. Mortensen.

– Eg haldi heldur ikki, at eg hevði riggað í India. So hevði eg ivaleyst verið gift við onkrum ókendum manni, gingið við hasum bindinum á høvðinum og verið noydd at lært hindi. Tað hevði als ikki verið eg, sigur Anitha K. Mortensen og flennir.